

РЕШЕНИЕ

№ 12556

гр. София, 10.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12800** по описа за **2024** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С. /ДИТ – С./, чрез процесуалния си представител юк Б., срещу решение № 1836/17.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 2922/2024 г. на СРС, 93 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-2300554/23.01.2024 г., издадено от директора на ДИТ – С., с което на ответника по касация „Карго транс вагон България“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/, е наложена санкция в размер на 3000,00 лв. за нарушение на чл. 112, т. 1 КТ.

Подадена е и частна жалба от „Карго транс вагон България“ ЕАД, чрез пълномощника си адв. С. Г. срещу определение № 4166/23.10.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 2922/2024 г. на СРС, 93 състав, с което е оставена без уважение молбата от дружеството за изменение на решение № 1836/17.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 2922/2024 г. на СРС, 93 състав, в частта за разноските.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт поради нарушение на материалния закон. Твърди, че в АУАН и НП нарушението е индивидуализирано в степен, позволяваща на нарушителя да разбере в какво е обвинен и срещу какво следва да се защитава, поради което не е налице ограничаване правото му на защита.

Твърди също, че фактическата обстановка, описана в АУАН и НП, е съотнесена към нормата на чл. 1 и чл. 2, т. 26 и т. 30 от Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск, с която за работниците и служителите, работещи при специфични условия, е предвиден допълнителен платен годишен отпуск. Посочва, че доколкото длъжността „маневрист“ попада в изброените по чл. 2, т. 26 от цитираната наредба длъжности, то сключвайки договор с Е. К., „Карго транс вагон България“ ЕАД е нарушило забраната за полагане на допълнителен труд от работник или служител, който работи при специфични условия по основния си трудов договор и за която работа има право на допълнителен платен годишен отпуск съгласно Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск. Нарушението разкрива по-висока степен на обществена опасност, тъй като е констатирано и по отношение на други две лица, поради което имуществената санкция е определена в размер, двукратно надвишаващ минималния по чл. 414, ал. 1 КТ. Моли за отмяна на решението на СРС и за потвърждаване на НП.

В частната жалба, дружеството, чрез процесуалния си представител адв. С. Г. твърди, че с оглед размера на санкцията по обжалваното НП, а именно 3000 лв., то минималният адвокатски хонорар е в размер на 600 лв. без ДДС, съответно 720 лв. с ДДС, определен по реда на чл. 18, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.). Твърди също, че наредбата предвижда отделно минимално възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер в размер на 500 лв. без ДДС, респ. 600 лв. с ДДС, поради което съдът следва да присъди целия размер на заплатеното адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът директора на ДИТ – С., чрез юк Б., поддържа жалбата и моли за отмяна на решението на СРС и за потвърждаване на НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника по касация адвокатско възнаграждение.

Не взема становище по подадената частна жалба.

Ответникът по касационната жалба „Карго транс вагон България“ ЕАД, чрез процесуалния си представител адв. Г., оспорва касационната жалба и поддържа частната жалба. Депозира подробни писмени бележки, в които подкрепя тезата си за оставяне в сила на постановеното от СРС решение и за отмяна на определенията в частта за разностите. Претендира разности.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор В. дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IX касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.11.2023 г., в качеството си на началник отдел „Условия на труд“ в ДИТ – С., Д. К. е извършила проверка по спазване на трудовото законодателство на „Карго транс вагон България“ ЕАД, на място в обект на контрол: на км. 0+320 в междугарие Разделен пост 4 (РП 4) – жп гара И. – С.. Проверката е извършена по повод постъпила информация по телефон 112 за настъпила трудова злополука с причиняване на смърт, вследствие на удар с локомотив. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка № 2342359/06.12.2023 г.

От събраните в хода на проверката документи от работодателя е установено, че на 04.10.2023 г., на основание чл. 111, вр. чл. 67 и чл. 70 КТ, е сключен трудов договор между „Карго транс вагон България“ ЕАД, в качеството на работодател, и Е. Д. К., на длъжност „маневрист“, за непълно работно време с намалена продължителност на работното време 4 часа работен ден. След

извършена проверка в информационната система на ИА ГИТ „Регистър трудови договори“ е констатирано, че към 04.10.2023 г. Е. К. е имал регистриран трудов договор от 01.04.2013 г. с Поделение за товарни превози С., на длъжност „стрелочник“, както и допълнително споразумение към договора от 01.04.2017 г.

Към преписката са представени уведомления по чл. 62, ал. 4 и по чл. 62, ал. 5 КТ, видно от които между Поделение за товарни превози – С. и Е. Д. К., на 01.04.2013 г. е сключен безсрочен трудов договор по чл. 67, ал. 1, т. 1 КТ за длъжността „стрелочник“, както и допълнително споразумение към договора от 01.04.2017 г.

Представен е и трудов договор от 04.10.2023 г., сключен между „Карго транс вагон България“ АД, в качеството на работодател, и Е. Д. К., в качеството на работник, сключен на основание чл. 111 във връзка с чл. 67 и чл. 70 КТ, по силата на който работникът се задължава да работи в „Карго транс вагон България“ АД на длъжност „маневрист“, на непълно работно време с намалена продължителност на работното време 4 часа работен ден, като работникът е постъпил на работа на 05.10.2023 г.

Въз основа на установеното от проверката, Д. К. е съставила АУАН № 22-2300554/06.12.2023 г., в който нарушението е квалифицирано като такова по чл. 112, т. 1 КТ, вр. чл. 1 и чл. 2, т. 26 и т. 30 от Наредбата за определяне на видовете работи, за които е установен допълнителен платен годишен отпуск, тъй като „Карго транс вагон България“ ЕАД, в качеството на работодател, е сключило трудов договор с Е. К. за полагане на допълнителен труд, който е забранен да се полага от работници или служители, които работят при специфични условия и рисковете за живота и здравето им не могат да бъдат отстранени или намалени независимо от предприетите мерки – за работа при същите или други специфични условия.

АУАН е съставен в присъствие на изпълнителния директор на дружеството, който го е подписал без възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не е подадено възражение.

На основание съставения АУАН, директорът на ДИТ – С. е издал НП № 22-2300554/23.01.2024 г., с което на ответника по касация „Карго транс вагон България“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, е наложена санкция в размер на 3000,00 лв. за нарушение на чл. 112, т. 1 КТ.

НП е връчено на представител на дружеството на 05.02.2024 г.

Пред СРС са събрани и гласни доказателства, като е разпитан актосъставителят.

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил оспореното решение № 1836/17.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 2922/2024 г. на СРС, 93 състав, с което е отменено НП № 22-2300554/23.01.2024 г., издадено от директора на ДИТ – С., с което на ответника по касация „Карго транс вагон България“ ЕАД, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, е наложена санкция в размер на 3000,00 лв. за нарушение на чл. 112, т. 1 КТ.

За да отмени оспореното НП, СРС е приел, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като АУАН и НП са издадени в противоречие с изискванията на чл. 42, т. 4 и т. 5 ЗАНН, съответно чл. 57, т. 5 и т. 6 ЗАНН, тъй като вмененото във вина на дружеството нарушение не е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинено и срещу какво да се защитава, което е довело до ограничаване правото му за защита и обосновава извод за незаконосъобразност на оспорения акт.

С решението дирекция „Инспекция по труда“ – С. е осъдена да заплати на „К. транс вагон България“ направените по делото разноски в размер на 600,00 лв.

Във връзка с молба от „К. транс вагон България“ за изменение на решението в частта за разноските, СРС е постановил определение № 4166/23.10.2024 г., по н.а.х.д. № 2922/2024 г. на СРС, 93 състав, с което е оставена без уважение молба от „К. транс вагон България“. Пред СРС

„К. транс вагон България“ претендира сумата от 1320,00 лв. за адвокатско възнаграждение. Не е представен списък на разноските.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

При така установените факти, настоящият състав на АССГ достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение № 1836/17.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 2922/2024 г. на СРС, 93 състав, с което е отменено НП № 22-2300554/23.01.2024 г., издадено от директора на ДИТ – С., с което на ответника по касация „Карго транс вагон България“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, е наложена санкция в размер на 3 000,00 лв. за нарушение на чл. 112, т. 1 КТ.

Предмет на разглеждане е и определение № 4166/23.10.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 2922/2024 г. на СРС, 93 състав, с което е оставена без уважение молба от „К. транс вагон България“ за изменение на решение № 1836/17.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 2922/2024 г. на СРС, 93 състав, в частта за разноските.

По касационната жалба.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка, решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от директора на „К. транс вагон България“ допустима жалба.

Приетата от съда фактическа обстановка, подробно изложена в мотивите на решението, съответства на събраните доказателства и се споделя изцяло от настоящия касационен състав на съда. Последният споделя и правните изводи на решаващият съд за незаконосъобразност на процесното НП по следните съображения:

В процесния случай, АУАН е издаден от компетентен орган – началник отдел УТ при Д „ИТ“-С., а НП от директор на Д „ИТ“-С., надлежно упълномощени, в предвидената от закона писмена форма. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015 г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/.

Съгласно § 1, т. 12 от ДР на КТ „основно трудово правоотношение“ е всяко трудово правоотношение, което независимо от основанията, на което е възникнало, е съществувало преди сключването на трудовия договор за допълнителен труд.

Нормата на чл. 111 КТ регламентира възможността работник или служител да работи по основен трудов договор и по договор за допълнителен труд при друг работодател (външно съвместителство). Работата по външно съвместителство се осъществява по силата на трудов договор, който е самостоятелен и независим от основния трудов договор, по който работи работникът или служителят. Този договор се сключва за извършване на допълнителна работа (извън установеното работно време по основното трудово правоотношение), която може да бъде различна от трудовите задължения на работника или служителя по основния трудов договор, но

може и да има пълно сходство, стига това да не противоречи на клауза в основния трудов договор. По отношение възможностите за полагане на допълнителен труд по трудов договор следва да се има предвид разпоредбата на чл. 112 КТ, в която е установена забрана за полагане на такъв от определена категория работници и служители. Работниците и служителите, които по основното си трудово правоотношение работят при специфични условия и рисковете за живота и здравето им не могат да бъдат отстранени или намалени, независимо от предприетите мерки, не могат да полагат допълнителен труд при същите или други специфични условия. Забраната за полагане на допълнителен труд при същите или други специфични условия се прилага за работници и служители, за които е въведено намалено работно време, съгласно Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява намалено работно време, както и за тези, на които се предоставя допълнителен платен годишен отпуск, съгласно Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск.

В конкретния случай, актосъставителят и административнонаказващият орган са приели, че „Карго транс вагон България“ АД е извършил нарушение, като на 04.10.2023 г. е сключил трудов договор с работника Е. Д. К. на длъжност „маневрист“, за непълно работно време с намалена продължителност на работното време 4-часов работен ден, въпреки че на посочената дата К., по силата на безсрочен трудов договор от 01.04.2013 г. и допълнително споразумение към него от 01.04.2017 г., е изпълнявал длъжността „стрелочник“ в Поделение за пътнически превози С.. Административното нарушение е квалифицирано като такова по чл. 112, т. 1 КТ, вр. чл. 1 и чл. 2, т. 26 и т. 30 от Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск, без словесно да се посочи, че заеманата/ите от К. длъжност/и попада/т в забраната на чл. 112, т. 1 КТ и от къде е изведен този извод.

В тази връзка, правилна е преценката на въззивния съд, че несъмнено посочената длъжност „маневрист“ попада в изброените в т. 26 от Наредбата длъжности, но доколкото отговорността на санкционираното дружество е ангажирана по смисъла на чл. 112, т. 1 КТ, то административнонаказващият орган е следвало да запълни с необходимото от обективна страна съдържание фактическата обстановка, като анализира естеството на заеманата по външно съвместителство длъжност „маневрист“, обстоятелството, че последната се изпълнява на непълно работно време, съвместяването ѝ с длъжността „стрелочник“, да съотнесе конкретните обстоятелства, обуславящи я като работа, извършвана при специфични условия и рискове за живота и здравето, както и да аргументира препращане при определяне на видовете работи при специфични условия и рискове за живота и здравето по смисъла на чл. 112, т. 1 КТ към дефиницията, дадена Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск.

Липсата на посочване на изложените по-горе обстоятелства, от една страна, сочи на непълно словесно описание на нарушението в АУАН и НП, респ. на всички съставомерни признаци при дадената цифрова правна квалификация в нарушение на чл. 42, т. 4 и т. 5 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН, което води до нарушаване правото на защита на санкционирания субект да разбере в пълнота административното обвинение и адекватно да се защити. От друга страна, налице е материална незаконосъобразност, доколкото посочената цифрова правна квалификация на деянието по чл. 2, т. 26 и т. 30 от Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск, не кореспондира на словесното описание на нарушението.

С оглед гореизложеното, решението на СРС не страда от пороците, визирани в касационната жалба, както и от такива, за които касационната инстанция следи служебно. Поради това, то следва да бъде оставено в сила.

По частната жалба.

Настоящата съдебна инстанция намира, че като е приел за допустима молбата за изменение на решението в частта за разноските и се е произнесъл по същество на молбата, СРС е постановил недопустимо определение. Съгласно т.9 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС, молбата за изменение на съдебното решение в частта за разноските, когато страната не е представила списък по чл. 80 ГПК, е недопустима. Същевременно в т.2 от същото ТР е посочено, че страната следва да представи списък за разноски по чл. 80 ГПК, дори когато е направила само един разход в производството, за който е представено доказателство. В случая, жалбоподателят пред СРС е поискал присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, за които е представил договор за правна защита и съдействие, но не и списък на разноските. Поради това, липсата на списък на разноските по чл. 80 ГПК е пречка за разглеждане на молбата по реда на чл. 248 ГПК по същество. Като е разгледал молбата, СРС е постановил недопустимо определение, което следва да се обезсили.

Допустимостта на молбата е обстоятелство, за което съдът следи служебно, без значение дали е наведено като възражение или не. Същевременно валидността на постановения съдебен акт, също се преценява служебно от съда и при констатиране на недопустимо произнасяне, за съда не е налице друга възможност освен да обезсили този акт.

По разноските:

При този изход на спора, на касатора не се дължат разноски.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 3 АПК, искането на ответника по касация за присъждане на сторените разноски следва да бъде уважено. Процесуалният му представител претендира разноски в размер на 840,00 лв. с ДДС, посочени в договора за правна защита и съдействие като платени в брой при подписване на договора. Касаторът е направил възражение за прекомерност. Като съобрази чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.), в който е посочено, че ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение, съдът намира, че възражението на касатора за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно. В случая наложената имуществена санкция е в размер на 3000 лв., поради което е приложима разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 – при интерес от 1000 до 10 000 лв. – 400 лв. плюс 10% за горницата над 1000 лв., като към посочената сума следва да се прибави и ДДС, тъй като процесуалният представител на ответника по касация е регистриран по ЗДДС. Така минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 720,00 лв. с ДДС, която сума, с оглед фактическата и правна сложност на делото и проведеното едно съдебно заседание, следва да бъде присъдена на ответника по касация.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, IX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВА В СИЛА решение № 1836/17.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 2922/2024 г. на СРС, 93 състав, с което е отменено НП № 22-2300554/23.01.2024 г., издадено от директора на ДИТ – С., с което на ответника по касация „Карго транс вагон България“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], на основание

чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 КТ, е наложена санкция в размер на 3000,00 лв. за нарушение на чл. 112, т. 1 КТ.

ОБЕЗСИЛВА определение № 4166/23.10.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 2922/2024 г. на СРС, 93 състав.

ОСЪЖДА дирекция „Инспекция по труда – С.“ да заплати на „КАРГО ТРАНС ВАГОН БЪЛГАРИЯ“ ЕАД разноски за касационната инстанция в размер на 720,00 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: